

Els nous vells socialistes

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.

L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.
subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton
Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagès, Òscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolàs
Tomàs, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Amas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Sumpci Palau

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.

El socialisme democràtic a Catalunya pateix una crisi sense precedents. El PSC no ha sabut afrontar amb solvència el moment que viu el país. Això s'ha pogut constatar, en primer lloc, en les xifres electorals, que són cada vegada més migrades. I les enquestes encara auguren pitjors moments en les pròximes confrontacions a urnes per als socialistes catalans. Fins al punt que el PSC es podria convertir en una força residual tant als ajuntaments com, sobretot, al Parlament. Això s'ha vist, també, en les lluites internes, que han descompost el partit i que han multiplicat les desercions i les escissions. I això ha quedat, finalment, en evidència amb la dimissió de Pere Navarro i el nomenament de Miquel Iceta. Totes aquestes convulsions evidencien que el PSC no ha trobat el seu lloc en la Catalunya sobiranista que reivindica el dret real a decidir o que aspira a la independència. El PSC ha perdut plomes i més plomes en el debat en clau estrictament nacional. No és estrany que l'eviten. Però això no resol la qüestió.

Els noms i els sectors abans identificats amb "el catalanisme" ara s'organitzen i s'estructuren a l'entorn d'unes altres sigles. Ernest Magarall, Jordi Martí, Núria Ventura, Marina Geli, Montserrat Tura, Antoni Castells o Joan Ignasi Elena són dirigents que abans garantien no només el catalanisme del partit, sinó també la vinculació amb la pluralitat nacional que va definir el PSC des de la seua constitució. Els agrade o no els agrade, els supervivents dins el partit reflecteixen la sensibilitat més pròxima al PSOE. No és estrany, per tant, que la relació entre els dos partits ara siga cordial, fluïda i coincident fins a extrems que no s'havien vist en els darrers anys. Aquesta opció –l'opció de fer difícil la convivència als discrepants i finalment obligar-los a deixar el partit– ha facilitat la coherència interna, però ha portat el PSC a un extrem inèdit.

Què faran els dirigents escindits, quina estratègia prendran l'organització o les organitzacions que estan creant, encara és una incògnita. Com ho és igualment la incidència real que tindran en la inclinació del vot dels electors potencialment socialistes. En tot cas, el sobiranisme socialdemòcrata a Catalunya ara navega amb unes altres sigles. Unes sigles, a més, que han obert també el debat ideològic. Perquè el PSC, des d'un altre punt de vista, també ha quedat encallat en la crisi que travessa tota la socialdemocràcia europea. Sense respostes pròpies que el facen atractiu com a opció política. I la mateixa desorientació afecta el PSPV-PSOE i el PSIB-PSOE. Per això els substitueixen en intenció de vot progressista unes altres opcions.

Als nostres lectors

Pallach com a referent

Sempre s'ha dit que la mort prematura de Josep Pallach va impedir l'estructuració d'una socialdemocràcia catalana nacionalment molt més compromesa i coherent. Per això el seu nom ara s'ha fet ineludible a l'hora de definir els referents dels nous moviments que s'estan estructurant a l'entorn dels dirigents que han deixat el PSC. Aquesta setmana dediquem el tema central d'EL TEMPS a aquestes noves opcions. Àlex Milian explica totes les convulsions que han trencat el partit i les noves organitzacions que s'estan configurant, i Gemma Aguilera entrevista Marina Geli. Transcrivim, igualment, la conferència que va fer Antoni Castells al Fòrum Empresarial Creiem en Catalunya. Un text fundacional per a aquesta nova socialdemocràcia sobiranista.